

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **J. R.**, bytem X IČ X, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Veleslavínova 7, proti žalovanému: **Ministerstvo financí** se sídlem Praha 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.3.2014, sp. zn. MF-17774/2014/16-1874,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Pokuta uložená žalobci rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 25.3.2014, sp.zn. MF-17774/2014/16-1874 se snižuje na částku 38.000,- Kč.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „MHMP“) ze dne 14.1.2014, č. j. 48407/2014, sp. zn. S – MHMP 1073242/2013 ODA – TAX, ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále též „zákon o cenách“) ve výši 65 000,-Kč a paušální částky náhrady nákladů řízení ve výši 1 000,-Kč podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Porušení cenových předpisů vymezil MHMP v prvostupňovém rozhodnutí pod písmenem „A“ takto:

„A) Dopravce: J. R., nar. X, adresa místa trvalého pobytu: X, IČ: X porušil cenové předpisy podle

-§ 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), které dopravní úřad spatřuje v tom, že dne 16. září 2013 v 11:19 hod. v ulici V Celnici na Praze 1 jako řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem VW Passat. SPZ X na trase ulice Wilsonova (Hl. nádraží) Praha 1 - ulice V Celnici. Praha 1 (vzdálenost 2.4 km) částku 500 Kč, přestože podle § 5 odst. 1 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb., HMP. o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 120 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 5 Kč.

Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách a proto se dopravci podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách ukládá

pokuta ve výši 65 000 Kč, slovy: šedesátpěttisíckorunčeských.

Pokuta je podle § 17 odst. 6 zákona o cenách splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Hlavního města Prahy u PPF banky. a.s., číslo účtu: 30015-5157998/6000, konstantní symbol: 379 (v případě bezhotovostního převodu z účtu je konstantní symbol: 3618), variabilní symbol 4510004877.

Pod písmenem „B“ rozhodl MHMP o nákladech správního řízení takto:

B) Dopravci: J. R., nar. X, adresa místa trvalého pobytu: X, IČ: X se podle § 79 odst. 5 správního řádu ukládá povinnost nahradit náklady tohoto řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč, slovy: jedentisíckorunčeských.

Tuto částku je povinen zaplatit do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Hlavního města Prahy u PPF banky, a.s., číslo účtu: 30015-5157998/6000, konstantní symbol: 379 (v případě bezhotovostního převodu z účtu je konstantní symbol: 3618), variabilní symbol: 4510004877."

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu s tím, že se jedná o rozhodnutí neodůvodněné, učiněné v rozporu se zákonem a nepřiměřeně přísné, čímž byl krácen na svých právech.

V úvodu žaloby popsal skutkový stav a v *prvním žalobním bodě* tvrdil, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje tvrzení o porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách tím, že žalobce jako dopravce a zároveň řidič taxislužby dne 16. 9. 2013 při poskytnutí taxislužby na trase Wilsonova (Hlavní nádraží), Praha 1 do ulice V Celnici, Praha 1 (vzdálenost údajně 2,4 km) účtoval částku 500,-Kč, přestože dle nařízení č. 20/2006 Sb. hlavního města Prahy o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení“) byl dle tvrzení správních orgánů oprávněn účtovat částku v maximální výši 120,-Kč.

Žalobce trval na tom, že při jízdě dne 16. 9. 2013 postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby, neboť měl po dobu jízdy řádně zapnutý taxametr, po

ukončení jízdy vytisknul doklad o zaplacení jízdného č. 143, tzv. stvrzenku, znějící na částku 115,-Kč, kterou po cestujících také požadoval (dále jen „stvrzenka“). Údaje o době jízdy a ujeté vzdálenosti dle stvrzenky odpovídají i tvrzení správních orgánů, viz protokol o cenové kontrole č. C/20130916/2/Fk z 16. 9. 2013 od 11,19 hod do 11,25 hod (dále jen „protokol“). Z protokolu vyplývá, že sazby nastavené v taxamtru žalobce a použité při jízdě odpovídají nařízení - byla použita sazba č. 1, nástup 40,-Kč, jízdné 28,-Kč/km, čekání 6,-Kč/min, délka trasy dle stvrzenky činila 2,4 km. Stvrzenka je součástí spisového materiálu. Pokud se ve spise nacházejí dvě kopie dokladů o zaplacení, tak je to dané tím, že první doklad předal žalobce pracovníkovi MHMP při kontrole bezprostředně po jízdě a další kopii přiložil k vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení a k odvolání. Taxametr žalobce umožňuje opakovaný tisk v taxamtru již zaznamenané jízdy, kopii tzv. stvrzenky. Žalobce trval na tom, že po zákaznících požadovaná cena a cena, kterou za přepravu obdržel, byla v souladu s právními předpisy.

Ve *druhém žalobním bodě* namítal, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi námitkami, čímž byl žalobce krácen na svých právech. Správní orgány ignorovaly skutečnost, že při jízdě byl řádně zapnutý taxametr a řádně vytisknut a uchován doklad o zaplacení ve smyslu zákona č. 111/1994 Sb., o silniční přepravě a prováděcích předpisů (dále též „zákon o silniční přepravě“). Cena uvedená na dokladu je v souladu s cenovými předpisy. Správní orgány vycházely výlučně z tvrzení cestujících, které částečně učinili v rámci svých výpovědí, ale především přejaly tvrzení obsažená v listinách, které společně sepisovali - oznámení o poskytnuté přepravě, na které svědci jen odkázali. Takový postup správních orgánů je v rozporu se zákonem a nelze takto nahradit chybějící prokazované skutečnosti tvrzené správním orgánem.

Žalobce v rámci správního řízení také namítal, že nebylo v řízení prokázáno, že vezl právě svědky, které označil správní orgán, neboť nebyl přítomen sepisování oznámení o poskytnuté přepravě s těmito svědky, resp. že od jejich opuštění vozila, je neviděl. Žalovaný se v této souvislosti mj. vyjádřil na str. 4 tak, *„Svědky N. M. i svědek J. M., kromě toho odkazují ve svědeckých výpovědích na svá oznámení o poskytnuté přepravě, ve kterých je uvedena SPZ vozidla, která souhlasí s SPZ vozidla dopravce.“* Takový postup je dle žalobce nepřipustný, navíc u výsledku nebyl žádný svědek schopen zopakovat registrační značku vozu žalobce či vozidlo více poznat tak, aby bylo možné jej označit za vozidlo žalobce. Dále žalovaný tvrdí, že z kontextu svědeckých výpovědí se mu jeví být, že cestující jeli ve vozidle žalobce a uvádí příklad, že se dopravce u výsledku ptal E. H. H., *jestli si vzpomene, jaké bankovky jsem na tisícikorunu vracel?* Taková argumentace správních orgánů je dle přesvědčení žalobce naprosto nepřesvědčivá a nelze z ní vyvodit dostatečný závěr o tom, že byli tito konkrétní cestující vezení žalobcem.

Dále žalobce pokazoval na rozpor v tvrzení, kdy cestující uvádějí, že taxametr údajně zapnutý nebyl, na druhou stranu kontrolní protokol uvádí v části kontrolní zjištění-jízdné dle taxamtru 115,-Kč, sazba č. 1, nástup 40,-Kč, jízdné 28,-Kč/km, čekání 6,- Kč/min. Tedy je zřejmé, že taxametr při jízdě zapnutý byl, ne jen dle tvrzení žalobce, pokud tedy cestující jeli se žalobcem. Nadto ujetá vzdálenost 2,4 km odpovídá údajům na stvrzence i tvrzením v oznámení o poskytnuté přepravě včetně záznamu v protokole. Je tedy otázka, jakým způsobem měřili cestující ujetou trasu, obzvláště za situace, kdy předem nelze přesně určit délku jízdy, i když ji mají zadanou od pracovníků MHMP. Z uvedeného lze tedy dovodit, že i kontrolní pracovník Magistrátu hl. m. Prahy při sepisování protokolu vycházel z tzv. stvrzenky, kterou mu poskytl žalobce.

K opakovaným námitkám žalobce, ve kterých poukazoval na listinný důkaz - tzv. stvrzenku, kterou považuje za významný podklad pro rozhodnutí, žalovaný uvedl „*Okolnost, že cestujícími nebyla po řidiči požadována stvrzenka, není pro posouzení případu podstatná. Odvolací orgán předem zdůrazňuje, že otázka týkající se skutečnosti, zda taxametr byl nebo nebyl za jízdy spuštěn, je relevantní v posuzování jednání řidiče z pohledu zákona o silniční dopravě. Pokud však jde o posouzení, zda došlo k porušení cenových předpisů, jako v tomto řízení, je odpověď na tuto otázku zcela irelevantní, stejně jako odpovědi na otázky existence stvrzenky na částku 115,- Kč, nejistoty svědků ohledně barvy vozidla, rozsazení cestujících ve vozidle i způsobu placení (kdo a jakou bankovkou platil) a vrácení peněz nazpět. Pokud jde o námitku účastníka řízení, že existovala stvrzenka dokládající jízdu za správnou cenu, svědecky je potvrzeno, že cestující o stvrzenku nepožádali (všemi svědky), a že stvrzenka jako doklad o zaplacení cestujícím nebyla vydána (svědkyně M.). Výše uvedená stvrzenka na částku 115,-Kč dokládá pouze to, že byla vytištěna z taxametru předmětného vozidla. Nemůže však být důkazem toho, že částka 115,-Kč byla skutečně řidičem požadována a cestujícími zaplacená. Tím, že svědci shodně potvrzují, že taxametr nebyl při jízdě zapnutý, potvrzují v podstatě to, že na displeji taxametru nebyly zobrazeny žádné údaje.*”

K tomu měl žalobce za to, že rozpory v tvrzení vyslechnutých svědků ohledně způsobu placení a osob přítomných při placení včetně použitých bankovek jsou z hlediska výsledku předmětného správního řízení významné a správní orgány se s nimi měly vypořádat. Sv. M. si nepamatuje, kdo za jízdu platil, domnívá se, že spolucestující J. Sv. H. neví, jak bylo placeno, i když seděla údajně vedle řidiče. Stejně tak sv. M. se domnívá, že platil, ale v jaké nominální hodnotě obdržel bankovky zpět, neví. Dle jeho tvrzení měli být u placení přítomni všichni 3 svědci, což však nepodporují ostatní výpovědi a navíc se k úhradě nejsou schopni vyjádřit.

Žalobce poukázal na to, že zákon o silniční dopravě účinný od 1. 5. 2013 v ustanovení § 21d odst. 4 stanoví, že při výkonu práce řidiče taxislužby je řidič vozidla taxislužby, které je vybaveno taxametrem, povinen

- a) řádně obsluhovat taxametr a zajistit zaznamenání skutečného průběhu přepravy,
- b) ihned po ukončení přepravy pořídit jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti a
- c) vydat cestujícímu doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru obsahující předepsané náležitosti, pokud o doklad cestující požádá.

Žalobce řádně postupoval ve smyslu těchto ustanovení, což mu nesmí být kladeno k tíži a k dokladu o zaplacení je nutno přihlížet jako k relevantnímu podkladu pro rozhodnutí správního orgánu, obzvláště za situace, kdy se řidič taxi nachází ve vozidle sám. Jiný postup správního orgánu je v rozporu se zákonem, nadto by používání taxametru v taxislužbě zcela ztratilo svůj význam. Správní orgány nedůvodně dávají přednost svědecké výpovědi svých údajných zaměstnanců, správní řízení pak ztrácí na významu, když není přihlíženo k tvrzením a důkazům účastníků řízení.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dokonce uvedl na str. 3 „*Všichni svědci při jednání na otázku, zda byl zapnutý taxametr shodně, uvedli, že zapnutý nebyl. To, že dopravce po ukončené přepravě vytiskl doklad o zaplacení jízdného z tiskárny taxametru, což dle jeho názoru svědčí o jízdě uskutečněné na taxametr, správní orgán vysvětluje tím, že řidič mohl vypnout napájení displeje taxametru a proto se cestujícím zdálo, že taxametr nebyl jízdě zapnutý. Samotné vypnutí napájení displeje neovlivní tisk dokladu o zaplacení jízdného z takového taxametru.*”

Podle žalobce se jedná o naprostou spekulaci správního orgánu, která byla podpořena shora citovanými tvrzeními žalovaného, která nemají opodstatněnost, pouze se snaží popřít možná fakta a argumenty žalobce tak, aby bylo rozhodnuto o pochybení na straně žalobce. Takový postup je ve správním řízení nepřipustný a v rozporu s právem na spravedlivý proces. Nadto nebyl žádný nezákonný zásah do taxamtru žalobce prokázán. Především takové tvrzení není možné považovat za prokázané, aniž by byl taxametr řidiče podroben zkoumání, žalobce ve správním řízení poukazoval na to, že jeho taxametr je řádně ověřen Českým metrologickým institutem (dále též „ČMI“), což vyplývá i z dokladů, které byly kontrolovány dne 16. 9. 2013. Pak je nutné pohlížet na tvrzení cestujících jako na nevěrohodná a neprokázaná a závěr správních orgánů za nepodložený.

Stejně tak v řízení nebylo prokázáno tvrzení cestujících o tom, že jim žalobce měl údajně říci předem, že jízda bude stát 500,-Kč. Jak žalobce namítal, skupina cestujících byla převážena dvěma vozidly taxi a před jízdou měli cestující hovořit i s druhým taxikářem panem M. B. Žalobce již v řízení před správním orgánem I. stupně navrhoval jeho výslech, neboť se mohl vyjádřit mj. k tomuto tvrzení. Tento důkazní návrh žalobce zopakoval a poukázal na jeho neodůvodněné neprovedení i v podaném odvolání. Správní orgán I. stupně se s tímto důkazním návrhem vůbec nezabýval. Žalovaný k tomu na str. 8 uvedl „*Správní orgán se rozhodl jej nevyslechnout. Odvolací orgán k tomu dodává, že rozhodování o tom, kdo bude svědecky vyslechnut, patří podle správního řádu do působnosti správního orgánu prvního stupně. Podle ustanovení § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků vázán. Nelze souhlasit s tím, že by účastník řízení byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech.*”

Žalobce ve *třetím žalobním bodě* opětovně namítal, že správní orgán má postupovat ve smyslu ust. § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále musí splňovat náležitosti stanovené zákonem zejm. ust. § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a ve smyslu ust. § 50 odst. 3 i bez návrhu stran zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgány se těmito ustanoveními však neřídily a je nutné na takové řízení pohlížet jako za nezákonné, i na jeho výsledek.

K tomu opakovaně poukázal na to, že veškeré podklady správních orgánů vychází jen z tvrzení cestujících (jejich zaměstnanců), buď zachycených v kontrolním protokolu, nebo v oznámení cestujících o poskytnuté přepravě. Tvrzení správních orgánů o tom, že svědci byli před svou výpovědí řádně poučeni, je dle žalobce nedostatečným argumentem k tomu, aby jejich výpověď (tento důkaz) byla pro správní orgány věrohodnější, měla vyšší důkazní váhu (viz str. 11 odůvodnění), než tvrzení žalobce a existence stvrzenky.

Ve *čtvrtém žalobním bodě* tvrdil, že ze spisu nevyplývá, že by cestující byly skutečnými zaměstnanci MHMP, kteří jsou údajně seznámeni s problematikou taxislužby, ve spise není založena žádná pracovní smlouva či obdobný dokument, ač na to žalobce poukazoval. Svědci v rámci svých výpovědí neuvádějí žádné podrobnější informace, které by se vztahovaly k osobě řidiče, k identifikaci použitého vozidla taxi a další skutečnosti důležité pro posouzení věrohodnosti jejich výpovědí, tedy zda si skutečně i po třech měsících skutečně pamatují na konkrétní jízdu s panem R. a neopakují pouze obsah oznámení o poskytnuté přepravě. Uváděli, že v daném roce absolvovali cca 35 kontrolních jízd.

V *pátém žalobním bodě* brojil proti nedostatečnému posouzení skutečnosti, proč

svědci předstírali osoby nehovořící českým jazykem a z čeho správní orgány dovozují, že jak žalobce jako řidič, tak i cestující si vzájemně dostatečně rozuměli? Za situace, kdy probíhala kontrolní jízda se zaměstnanci MHMP, měli tyto osoby ve smyslu zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“) používat úřední jazyk, tedy češtinu, nadto nebyla prokázána znalost anglického jazyka všech účastníků jízdy, jak je uvedeno výše.

Podle *šestého žalobního bodu* se žalovaný nevypořádal s námitkou, že ze spisového materiálu nevyplyvá porovnání částky, kterou dostali svědci k dispozici a částky, kterou měli pracovníkovi MHMP vrátit, tedy jakési vyúčtování, neboť žalobce předpokládá, že si jízdu cestující jako zaměstnanci nehradili sami. To může souviset i s tím, že cestující nevyžadovali od řidiče doklad o zaplacení, který by jim byl při vyúčtování ku prospěchu, navíc by se jednalo o významný důkaz ve správním řízení.

Shora uvedenými rozpory se však správní orgány nezabývaly, proto správní řízení nemohlo dle žalobce dospět ke správnému a zákonnému zjištění skutečného stavu věci. V případě, že se správní orgán dostane do důkazní tísně, měl by rozhodnout ve prospěch účastníka řízení, neboť je třeba vycházet z presumpce neviny.

V *sedmém žalobním bodě* žalobce uplatnil vady výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který byl následně žalovaným potvrzen s tím, nesplňuje podmínky ust. § 68 správního řádu. Především neobsahuje žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, o tom, zda jsou zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, existenci stvrzenky. Tedy skutek není popsán ve výroku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným. Takové rozhodnutí je nezákonné a nevykonatelné.

V *osmém žalobním bodě* namítal, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty 65.000,-Kč. Žalobce, ačkoli nesouhlasil s tím, že by na jeho straně došlo k pochybení, trval na tom, že sankce je nepřiměřeně a neodůvodněně přísná a je pro něj likvidační. Správní orgány výši pokuty odůvodnily obecným konstatováním zákonného ustanovení, navrhovaným splátkovým kalendářem a odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR (dále též „NSS“), který však s případem žalobce nesouvisí. Z hlediska individualizace sankce a řádného odůvodnění výroku rozhodnutí je takový postup správních orgánů dle žalobce nezákonný.

Dále se správní orgány nezabývaly osobními a majetkovými poměry žalobce, ačkoli doložil správnímu orgánu I. stupně daňové přiznání a další doklady. Rovněž nebylo dostatečně zohledněno, že žalobce vykonává taxislužbu od roku 1992 a do současné doby se nedopustil žádného pochybení v této oblasti. Správní orgán I. stupně tuto skutečnost pouze konstatuje na str. 4 odůvodnění.

Dle žalobce správní orgány postupovaly v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého má být ve skutkově shodných nebo podobných případech rozhodovat tak, aby mezi nimi nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Výše pokuty je zcela neodůvodněná. Dle daňového přiznání za rok 2013 činí základ daně žalobce 78.400,-Kč, v dalším odkázal na doklady, které jsou součástí spisu.

V *devátém žalobním bodě* tvrdil, že ani uložená povinnost uhradit náklady správního řízení není žalovaným dostatečně odůvodněna, správní orgán pouze odkazuje na zákonná ustanovení. Zároveň žalobce nesouhlasil s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal, neboť jednal v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby.

Pokud by soud byl jiného názoru a neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, pak i přes skutečnost, že je žalobce přesvědčen, že se nedopustil správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, žádal s ohledem na své majetkové, osobní a rodinné poměry, aby soud zvážil ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. výši uložené pokuty 65.000,-Kč a od uložené zjevně nepřiměřené sankce upustil nebo ji popřípadě přiměřeně snížil. Uložená sankce představuje významný zásah do majetkových poměrů žalobce, což bylo doloženo ve správním řízení a nyní k žalobě přiloženým daňovým příznáním za rok 2013.

Žalobce shrnul, že napadá rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 25. 3. 2014 pro jeho nezákonnost a neodůvodněnost, správní orgány se nevypořádaly se všemi námitkami žalobce a nebylo spolehlivě prokázáno překročení maximální ceny dle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V podání ze dne 21.5.2014 (doplnění žaloby) žalobce k námitce postupu správních orgánů v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a nedostatečnému přihlédnutí k tomu, že žalobce vykonává taxislužbu od r. 1992 bez pochybení předložil rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 12.12.2012, č.j. MF-114224/2012/16-1831 (dále též „rozhodnutí MF“) a protokol MHMP o cenové kontrole žalobce ze dne 16.5.2014 č. T/20140516/Ht (dále též „protokol ze dne 16.5.2014“). Jinak uváděl obdobně jako v žalobě.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný považoval tvrzení žalobce, že rozhodnutí žalovaného nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, za nesprávné. Správní orgán postupoval přesně v souladu s cenovými předpisy a na základě zjištěných skutečností vydal ve správním řízení rozhodnutí. Žalobce se vyjadřoval postupně ke všem úkonům správního orgánu a správní orgán reagoval na všechny námitky žalobce předkládané v celém správním řízení. Účastníkovi bylo umožněno uplatňování jeho procesních práv.

K žalobní námitce, že doklad z taxametru je také důkazem a správní orgány k němu takto musí přihlížet, uvedl, že stvrzenka samozřejmě dokladem je, ovšem jen o tom, že pro danou jízdu byla s danými údaji vytištěna. Není důkazem o tom, jaká cena byla požadována, resp. zda regulovaná cena byla při prodeji dodržena. Důkaz o tom, jaká cena byla požadována v daném sporném případě, mohou poskytnout pouze svědecké výpovědi. Pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, jaká částka byla zobrazena na taxametru nebo z něho vytištěna, ale kolik ve skutečnosti požadoval a kolik mu bylo zaplacen. Pokud jde o účtovanou částku, ta je prokázána třemi svědeckými výpověďmi. Ve spise je tedy prokázána účtovaná částka.

Žalovaný odmítl i žalobní námitku, že není prokázáno, že vzal právě svědky, neboť nebyl žalobce přítomen při sepisování oznámení o poskytnuté přepravě. K tomu uvedl, že při podání svědeckých výpovědí byla konkrétní jízda identifikována spisovou značkou a datem jízdy.

Pokud jde o skutečnost, že se zjištění porušení cenových předpisů opírá o svědecké výpovědi, odkázal na rozsudek NSS čj. 2 Afs 104/2005 - 81 ze dne 2. 11. 2005, kde s mimo jiné uvádí: „Je proto jasné, že obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují.“

Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení....Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu“.

Okolnost, zda cestující ve voze byli v pracovním poměru k Magistrátu hl. m. Prahy, zda byli v jiném smluvním poměru k němu nebo nebyli-li v žádném vztahu k němu, nehraje roli. Ke všem uživatelům taxislužby má být ze zákona přístupováno stejně. Bylo proto povinností řidiče dodržet cenové předpisy a požadovat pouze částku, která je s těmito předpisy v souladu. Pokud jde o poukaz na postup Magistrátu hl. mn. Prahy, kdy při provádění kontrol vozidel taxislužby obvykle vyšle dvě osoby, své údajné zaměstnance, na kontrolní jízdu a tyto osoby dostatečně neseznámí s problematikou taxislužby, žalovaný uvedl, že figuranti byli při jízdě v pozici (roli) cestujících, kteří si objednali službu.

Námítka žalobce, že nebylo prokázáno vyúčtování peněz figurantů obdržených od Magistrátu hl. m. Prahy na předmětnou kontrolní jízdu, není předmětem správního řízení.

K používání cizího jazyka v době, kdy cestující ve voze vykonali předmětnou jízdu, žalovaný uvedl, že se nejednalo ani o postup podle § 16 správního řádu, ani o úkon ve správní řízení, ani o úkon ve smyslu části čtvrté správního řádu. V tuto dobu neprobíhala ani žádná kontrola ve smyslu zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Figuranti/zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, vystupovali v roli běžných cestujících.

K námitce žalobce, že měl být proveden výslech řidiče pana M. B., žalovaný uvedl, že výpověď tohoto řidiče jiného vozidla taxi není pro předmětné správní řízení k objasnění předražení relevantní s ohledem na to, že ve vozidle při dané jízdě vůbec nebyl.

Pokud jde o stav taxamtru (zapnutý, vypnutý, bylo s ním manipulováno), žalovaný zdůraznil, že pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, kolik ukazoval taxametr (jeho řádné používání upravuje zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě), ale kolik po cestujících požadoval. Tato skutečnost je řádně prokázána svědeckými výpověďmi cestujících.

K tvrzení žalobce, že skutek ve výroku rozhodnutí nebyl popsán tak, aby nebyl zaměnitelná (údaje o cestujících) žalovaný konstatoval, že ve výroku rozhodnutí obou správních orgánů je skutek, který je žalobci dáván za vinu, popsán přesně a nejde zaměnit za jiný skutek. Je identifikován správní orgán, účastník řízení, který předmětný skutek spáchal, místo a čas, kdy ke skutku došlo, jakým způsobem k porušení kterých předpisů došlo. Údaje o cestujících nejsou takovou náležitostí, která by musela být uvedena ve výroku. Tyto údaje jsou součástí spisového materiálu a v odůvodnění rozhodnutí jsou také uvedeny. Žalobci také jsou známy od počátku řízení.

Žalovaný odmítl námitku ohledně nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty. Výše pokuty je řádně, podrobně a dostatečně odůvodněna v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně č. j. MHMP 1299429/2013 na str. 4. Odvolací orgán tyto skutečnosti v rámci

odvolacího řízení přezkoumal a potvrdil, že výše pokuty i její odůvodnění je v souladu s platnými právními předpisy (str. 10 a 11 rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2014). Výše uložené pokuty odpovídá zákonným kritériím dle ustanovení § 17 odst. 2 zákona o cenách. Žalovaný zdůraznil, že pokuta je uložena v dolní hranici možného zákonného rozpětí (do 1 000 000,- Kč), považoval odůvodnění výše pokuty za dostatečné, a to včetně posouzení výše pokuty z hlediska toho, zda nemůže ohrozit podnikání účastníka řízení. Z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, vyplývá, že je „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí*“. V předmětném případě je v prvoinstančním rozhodnutí vysvětleno, že pokuta v dané výši likvidační být nemůže.

K námitce rozdílného přístupu konstatoval, že pokutu sníží na stonásobek předražení v případě, že se jedná o první porušení cenových předpisů a zároveň účastník řízení uzná svoji vinu, nebo alespoň připustí, že k porušení cenového předpisu došlo, případně jsou-li výjimečně jiné okolnosti případu, které snížení výše pokuty zasluhují. Toto však účastník řízení neučinil a celou dobu od sepsání protokolu o cenové kontrole až do podání žaloby tvrdí, že skutek nespáchal.

Žalovaný považoval za prokázané a z odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty za zřejmé, že žalobce správní řízení svým jednáním vyvolal, toto jednání bylo důvodem pro zahájení správního řízení a proto je postačující odkaz na zákonná ustanovení, podle kterých se uhrazují náklady řízení. Ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ukládá správnímu orgánu povinnost uložit účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, nahradit náklady řízení paušální částkou. Z tohoto důvodu uložil správní orgán 1. stupně povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

Porušení cenových předpisů spočívající v překročení maximální ceny je zaznamenáno v kontrolním protokolu, v oznámeních o poskytnuté přepravě a je prokázáno svědeckými výpověďmi. Žalovaný měl proto za to, že porušení cenových předpisů je spisovým materiálem spolehlivě prokázáno a že vydaná rozhodnutí správních orgánů o uložení pokuty jsou řádně odůvodněna v souladu se správním řádem. Žalovaný tak zjistil všechny rozhodné skutečnosti a shledal, že došlo k porušení cenových předpisů žalobcem. Dále žalovaný poukázal na to, že z procesního hlediska nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech či jinak procesně poškozen. Byla mu poskytnuta možnost zúčastnit se provedených výsledků a průběžně se vyjadřovat k podkladům pro rozhodnutí.

Podle žalovaného bylo jeho vydáno rozhodnutí v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, orgánem k tomu příslušným, na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a s předepsanými obsahovými náležitostmi.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce argumentoval obdobně jako v průběhu správního řízení, v podané žalobě ve znění jejího doplnění a dále poukázal na judikaturu zdejšího soudu ve věci sp.zn. 8 Af 38/2013 ke svému tvrzení o stvrzence z taxametru, provedení kontroly, nastavení taxametru a dále ve věci zdejšího soudu sp. zn. 3 A 102/2014 k otázce dostatečného proškolení figurantů žalovaného a provedení důkazu pracovními smlouvami zaměstnanců žalovaného ve správním řízení.

Zástupce žalovaného ve svém přednesu zrekapituloval důvody pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, poukázal na rozhodnutí NSS ve věci sp.zn. 2 Afs 104/2005 ke svědeckým výpovědím externích pracovníků žalovaného, dále na rozhodnutí zdejšího soudu ve věci 3 Afs 46/2014 a uvedl, že důkaz stvrzenkou z taxamtru je irelevantní, neboť není rozhodným pro projednávanou věc. Dále poukázal na další rozhodnutí NSS ve věci spisová značka 6Afs 159/2016, kde bylo rozhodováno v obdobné věci a závěry žalovaného potvrzeny. K namítané nesprávné a nestejnorodé rozhodovací praxi žalovaného konstatoval, že se vždy jedná o individuální posouzení daných skutečností.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou opodstatněné. Vešel však na návrh žalobce na moderaci/snížení výše uložené sankce z důvodů, které budou uvedeny níže.

Soud předně uvádí, že judikáty zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu, na které poukazovaly obě strany, jsou mu známy a rozkošatují judikaturu, která již existuje v obdobných věcech. Soud současně ověřil, že právní úprava sankce za daných správní delikt nedoznala změn od doby, kdy byl žalobci trest uložen a závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též NSS) ze dne 16.11.2016 č.j. 5Afs 104/2013-46, podle kterého *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*, se proto nepoužije.

V prvním až sedmém žalobním bodě žalobce uplatnil námitky proti skutkovému stavu, ze kterého správní orgány obou stupňů vyšly a který považoval za nedostatečně objasněný, brojil proti jeho posouzení a měl za to, že výrok rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu nesplňuje požadavky dané ustanovením § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád).

Žalobní námitky nejsou důvodné.

Z obsahu spisového materiálu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě po provedeném ústním jednání vyplynulo:

Že dne 16.9.2013 v čase od 11,15 do 11,19 hod. poskytl žalobce třem zaměstnancům žalovaného přepravu vozidlem Volkswagen Passat SPZ X na trase ulice Wilsonova-Hlavní nádraží, Praha 1, do ulice V Celnici, Praha 1, o čemž byl sepsán protokol ze dne 16.9.2013, č. 20130916/2 (dále jen „protokol“), a to na základě oznámení těchto tří cestujících (E. H. H., J. M. a N. K.), z nichž vyplynulo, že si vzali taxi na stanovišti na Hlavním nádraží, hovořili anglicky, řidič předem sdělil částku 500,- Kč, se kterou souhlasili, nastoupili do vozu, po příjezdu zaplatili částku 500,- Kč, stvrzenka ani jiný doklad jim nebyl vydán, ani jej nepožadovali. Podle obsahu protokolu celková ujetá vzdálenost činila 2,4 km, doba jízdy 6 minut, celková maximální cena jízdného podle úpravy v hlavním městě Praze v případě vozidla taxislužby činí maximálně 120,- Kč dle maximální ceny stanovené nařízením HMP), přičemž žalobce, který řídil vozidlo osobně, po zákaznících požadoval 500,- Kč, jež mu zaplatili. Jízdné dle taxamtru činilo 115,- Kč, při sazbě č. 1, nástup 40, jízdné 28,- Kč/km,

čekání 6,- Kč/minuta. V poznámce protokolu je uvedeno, že zákazníci na taxamtru neviděli žádné údaje, před jízdou jim byla sdělena fixní částka 500, kterou také zaplatili. Podle obsahu protokolu kontrolovaný subjekt požadovanou výši jízdného překročil o 380,- Kč maximální cenu v taxislužbě na území hl.m.Prahy, úředně stanovenou nařízením HMP, čímž došlo k porušení § 5 odst. 2 zákona o cenách. Žalobce se do protokolu vyjádřil tak, že se výše uvedená tvrzení nazakládají na pravdě, jízda byla uskutečněna dle taxamtru na sazbu 1, s konečnou částkou 115 Kč, na tuto skutečnost má v evidenci kopii stvrzenky, tato částka mu byla též ve skutečnosti zaplacená.

Součástí protokolu je fotodokumentace a kopie stvrzenky č. 143 na částku 115,- Kč vystavena J. R., X, zde uvedeného IČ, s počátkem jízdy „Nádr.“ a koncem jízdy „Marrriott“ (dále jen „stvrzenka“).

Podle obsahu spisového materiálu MHMP ověřil, že vozidlo, jímž byla přeprava uskutečněna, náleží žalobci (Centrální registr přepravců).

Rozhodnutím ze dne 17.10.2013 žalobci sdělil, že jeho námitky proti protokolu budou vyřízeny v rámci správního řízení, jež bude zahájeno pod sp.zn.SMHMP1073242/2013 do tří měsíců od jejich doručení.

Písemností ze dne 4.11.2013 MHMP oznámil žalobci zahájení správního řízení pro porušení § 16 odst. 1, písm. b) zákona o cenách, spočívající v tom, že žalobce jako řidič taxi dne 16.9.2013 v 11.19 hod. v ulici V Celnici v Praze 1 nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Passat na trase ulice Wilsonova-Hlavní nádraží, Praha 1, do ulice V Celnici, Praha 1, vzdálenost 2,4 km částku 500,- Kč, přesto, že podle § 5 odst. 1 zákona o cenách v návaznosti na nařízení HMP byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 120,- Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40,- Kč, cena za 1 km 28,- Kč a čekání za 1 min. 6,- Kč. Přitom MHMP vyšel z oznámení cestujících a protokolu.

Žalobce se v průběhu správního řízení opakovaně vyjadřoval a vyslovoval nesouhlas s vedením správního řízení.

Nejprve tak učinil v podání z 15.11.2013, v němž mj. uvedl, že poskytl přepravu na uvedené trase, byla provedena kontrola, popřel, že by sdělil cestujícím účtovanou částku před započítáním přepravy a že účtoval a převzal za přepravu 500,- Kč, poukázal na to, že cestujících bylo více, proto jím byly nabídnuty dva vozy taxi, s čímž cestující souhlasili, on do svého vozu naložil dvě ženy a jednoho muže, ostatní nastoupili k vozu kolegy M. B., odjeli na požadovanou adresu, v žádném případě cestujícím nesdělil žádnou částku předem, což může pan B. dosvědčit. Po nasednutí do vozidla zapnul taxametr na sazbu č. 1, taxametr má ověřen od ČMI v souladu s nařízením HMP. Po skončení jízdy přepnul taxametr z polohy obsazeno do polohy pokladna, pořídil záznam o přepravě, při této činnosti mu muž sedící vpravo podal tisícikorunovou bankovku a obě ženy zároveň vystoupily z vozidla, on muži vrátil 500,- Kč, 200,- Kč, 100,- Kč a 50,- Kč minci, ostatní drobné si již muž nenechal vrátit. Aktu placení a vracení peněz nebyl nikdo jiný přítomen. Ze záznamu o přepravě předmětné jízdy je zřejmé, že k porušení právních předpisů nedošlo. Zopakoval, že cestujícím konkrétní částku před jízdou nesdělil nejen z důvodu, že jeho povinnost je mít zapnutý taxametr a podle jeho zobrazovače účtovat jízdné, ale zejména proto, že hovořili cizím jazykem, který neovládá. Podotkl, že cestující měli cílové místo napsané na lístku, který ukázali, podle toho znal cíl přepravy. K podání žalobce připojil kopii záznamu o přepravě, stvrzenku, kopii daňového

přiznání za rok 2012 s celkovým příjmem 246.000,- Kč, kopii účtu za telefon ve výši 763,- Kč a kopii rozpisu bezhotovostní platby SIPO za měsíc 11/2013 ve výši 5.865,- Kč.

Po druhé se žalobce vyjádřil po provedení výsledku svědků/cestujících/zaměstnanců MHMP/oznamovatelů, provedeném dne 11.12.2013 za jeho účasti.

Soud z protokolů o jejich výpovědích ověřil, že ve skutečnostech podstatných pro projednávanou věc uváděli obdobně jako v oznámeních a protokolu, kdy se všichni shodli na trase přepravy z Hlavního nádraží do hotelu Marriott, typu vozu (Wolkswagen Passat), čase přepravy (po 11. hodině dopoledne), částce, kterou řidič za přepravu předem požadoval (500,- Kč), skutečnosti, že při jízdě nebyl zapnutý taxametr, že částku 500,-Kč zaplatili po ukončení přepravy, nepožádali o vydání dokladu o zaplacení jízdného, hovořili anglicky. Svědci si již přesně nepamatovali, kdo za jízdu platil, jakými bankovkami, jakou částku a komu řidič vracel.

Žalobce ve vyjádření k provedeným výsledkům v podání ze dne 1.1.2014 zpochybnil osoby svědků, relevanci jejich svědeckých výpovědí s ohledem na to, že jsou zaměstnanci MHMP/oznamovatelé s tím, že by jejich tvrzení měla potvrdit svědeckou výpověď třetí osoba, neboť jinak potvrzují to, co uvedli do záznamu o přepravě. Dále poukázal na rozpory v jejich výpovědích a namítal, že si vlastně nic nepamatují, neví, kdo platil za přepravu, zpochybnil způsob kladení otázek ze strany MHMP a opětovně věrohodnost svědků s ohledem na to, že byl vždy vyslýchán jeden, ostatní dva seděli na chodbě před místností, nadto byli přítomni již v době, kdy on do budovy přišel, oni v té době hovořili s jiným neznámým zaměstnancem magistrátu. Kromě toho měl žalobce za to, že se měl magistrát blíže zabývat stvrzenkou s taxametrem, na které jsou veškeré údaje týkající se přepravy. Žádal o zastavení zahájeného správního řízení.

Následně správní orgán 1. stupně vydal rozhodnutí ze dne 14.1.2014 č.j. MHMP 48407/2014, jímž shledal žalobce vinným správním deliktem podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách ve spojení s § 5 odst. 1 téhož zákona v návaznosti na nařízení HMP tak, jak je podrobně uvedeno ve výrokové části jeho rozhodnutí v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. V odůvodnění rozhodnutí vyšel z podkladů správního řízení, vypořádal se s námitkami, které žalobce uplatnil v jeho průběhu (soud pro stručnost s ohledem na jejich rozsah na odůvodnění rozhodnutí MHMP odkazuje) a vzal za prokázané, že žalobce účtoval zákazníkům cenu převyšující cenu maximální, tedy zásadním způsobem porušil zákon o cenách v návaznosti na nařízení HMP o maximálních cenách osobní taxislužby, které při svém podnikatelské činnosti nerespektoval. Dále správní orgán prvního stupně přihlédl k tomu, že nabízení služeb taxi za ceny vyšší než maximální je dlouhodobě veřejně medializovaným problémem, takové jednání je prokazatelně v rozporu s právními předpisy a je jím zároveň znehodnocována dobrá pověst hlavního města Prahy, neboť poškozování jsou často zahraniční turisté, proto lze daný delikt kvalifikovat jako jeden z nejzávažnějších podle zákona o cenách, což je vyjádřeno v nejvyšší možné horní hranici ukládané sankce 1.000.000,- Kč. Uložená pokuta ve výši 65.000,- Kč se tak pohybuje v 15-tině horní hranice zákonem stanovené maximální sazby. Přitom zohlednil rozsudek NSS ve věci sp.zn. 6 As 64/2013 a měl za to, že je výše pokuty citelným zásahem do hospodaření žalobce, ale nejedná se o částku, která by mohla znemožnit jeho podnikání, či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní a majetkové poměry, zejména s ohledem na možnost hrazení sankce ve splátkách. Zdůraznil závěr NSS, že i v případě akceptování dokládáných majetkových poměrů by nebylo možné pokutu považovat za nepřiměřenou či přímo likvidační. Uzavřel, že při úvaze o výši pokuty přihlédl především k závažnosti deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům, okolnostem, za nichž byl spáchán, rozsahu

majetkového prospěchu a poškození kupujících, v tomto případě tří zaměstnanců MHMP, tj. částce, o kterou byla stanovená maximální cena překročena/o neoprávněně získaný majetkový prospěch ve výši 382,- Kč. Při možném zákonném rozpětí do 1.000.000,- Kč proto pokutu stanovil v závislosti na výši nepřiměřeného majetkového prospěchu, tj. částky, o kterou byla maximální cena překročena/výši předražení. Přihlédl k době trvání protiprávního jednání, přičemž zohlednil, že žalobce se dopustil porušení cenových předpisů poprvé.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce uplatnil odvolání, kde namítal obdobně, jako v průběhu správního řízení.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce a z důvodů v odůvodnění podrobně rozvedených je odmítl. I na tomto místě soud pro stručnost na jeho závěry odkazuje.

Soud tak ze spisového materiálu ověřil, že správní orgány obou stupňů vyšly z dostatečně zjištěného skutkového stavu a postupovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, podle kterého jedná správní orgán tak, aby byl zajištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedených v § 2 téhož zákona. Vyšly přitom z podkladů správního řízení, zejména z oznámení, protokolů a výpovědí svědků, z nichž je i podle stanoviska soudu zřejmé, že žalobce přepravoval tyto cestující dne 16.9.2011 v době po 11. hodině na trase Hlavní nádraží, Praha 1 do ulice V Celnici, Praha 1 k hotelu Marriott, přičemž před uskutečněním jízdy po cestujících požadoval za přepravu částku 500,- Kč, kterou mu také po skončení jízdy vyplatili, stvrzenku nepožadovali ani jim nebyla vydána. Rozdíl mezi cenou, kterou žalobce po cestujících žádal za přepravu zaplatit a kterou obdržel, tj. částkou 500,- Kč, a cenou, kterou byl oprávněn účtovat podle nařízení HMP, je 380,- Kč. Všechna tři oznámení o poskytnuté přepravě, kontrolní protokol a svědecké výpovědi cestujících tak shodně prokázaly, že žalobce jako řidič vozidla taxislužby požadoval částku 500,- Kč za uskutečněnou přepravu předem a tuto částku mu také cestující po uskutečnění přepravy zaplatili. Je přitom nerozhodné, zda měl žalobce řádně zapnutý taxametr, vytiskl doklad o zaplacení jízdného č. 143 na částku 115,- Kč (stvrzenku) a zda sazby na taxamtru odpovídaly nařízení HMP, zda žalobce dodržoval povinnosti vyplývající pro něj ze zákona o silniční dopravě, neboť pro byl sankcionován za porušení cenových předpisů. Cestující shodně uvedli, že nezákonnou výši ceny za přepravu požadoval předem, taxametr zapnutý nebyl, stvrzenku po žalobci nepožadovali ani ji neobdrželi, naopak zaplatili žalobci žádaných 500,- Kč. V tom se všichni cestující shodli a obranou žalobce nebyl tento závěr správních orgánů prvního a druhého stupně zpochybněn, neboť rozhodné je, jaká částka byla za jízdu žalobcem po cestujících požadována, jaká mu byla za uskutečnění přepravy také zaplacená a že je tato částka v rozporu s cenovými předpisy a nařízením HMP. Správní orgány sankcionovaly žalobce za porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, podle kterého se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1 téhož zákona, jež stanoví, že úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány, jako maximálně pevné, nebo minimální.

Skutková podstata daného správního deliktu tak byla podle stanoviska soudu jednoznačně prokázána. Správní orgány právem vyšly ze zjištění učiněných ve správním řízení a nelze přisvědčit žalobci, že pouze přejímaly tvrzení obsažené v listinách (oznámení o poskytnuté přepravě, protokol), neboť rozhodná tvrzení o skutkovém stavu pro naplnění

skutkové podstaty správního deliktu podat dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, byla potvrzena i jejich svědeckými výpověďmi. Odlišnosti ve výpovědích, na které žalobce v žalobě poukazoval, jsou pro posouzení naplnění dané skutkové podstaty irelevantní z důvodu předně uvedených. Stejný závěr platí i o jeho pochybnostech o hodnověrnosti výpovědi svědků, kdy jim vytýkal, že ve svědeckých výpovědích nedokázali identifikovat registrační značku vozu, způsob placení, osobu, která platila, jaké bankovky a komu byly vráceny, zda byl taxametr zapnutý či nikoliv. Svědci se totiž jednoznačně shodli na tom, že na uskutečněnou přepravu po dané trase realizoval žalobce vozidlem značky Volkswagen Passat, před přepravou požadoval částku 500,- Kč, kterou mu po uskutečnění přepravy také zaplatili a vzhledem k tomu, že se požadovaná a vyplacená částka liší od maximálních cen stanovených nařízením HMP, je závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách důvodný.

Soud nemohl vejít ani na žalobcovo znevažování svědků, jako zaměstnanců/figurantů MHMP. K tomu soud uvádí, že otázka postavení takových pracovníků (i externích) správního orgánu byla opakovaně předmětem judikatury krajských správních soudů a NSS (např. rozsudek NSS ve věci spisová značka 1 As 254/2016), z níž vyplývá, že „*praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení osobou z porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu), v souladu se zájmem na nedostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce. Podle zákona o cenách a obecně vzato je jejich postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení*“.

Samotný nesouhlas žalobce se zjištěným skutkovým stavem tak sám o sobě nepostačuje k tomu, aby jej vyvrátil. Soud k tomu opětovně poukazuje na podklady rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, zejména oznámení o přepravě, kontrolní protokol s fotodokumentací a svědecké výpovědi oznamovatelů. S ohledem na zjištěné skutečnosti soud proto nepřisvědčil tvrzení žalobce, že jsou výpovědi cestujících nevěrohodné, neprokázané a závěr správních orgánů proto nepodložený.

MHMP a žalovaný rovněž v souladu se zákonem posoudili otázku výsledku druhého taxikáře M. B., který považovali za irelevantní pro další postup v řízení. Jejich závěr je logický a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, neboť z provedených důkazů nevznikla správnímu orgánu žádná pochybnost o naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu, jeho výsledek by tak neměl žádný vliv na závěr o vině, když naopak skutečnost, jakou částku požadoval žalobce uhradit po ukončení přepravy, ze získaných důkazních prostředků vyplývá jednoznačně. M. B. nebyl přítomen uskutečněné jízdě a předání předraženého jízdého, proto byl jeho výsledek nadbytečný.

Dokazování správních orgánů právem směřovalo k objasnění skutečnosti, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká byla zaplacená. Tato skutečnost byla řádně zjištěna a prokázána, proto je rovněž irelevantní, jaká částka byla uvedena na stvrzence, kterou žalobce předložil či na taxamtru, když rozhodné pro naplnění skutkové podstaty § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je, jaká částka byla žalobcem po cestujících skutečně požadována a jaká jimi byla žalobci skutečně vyplacena.

Soud rovněž odmítá i další pochybnosti žalobce o zjištěném skutkovém stavu stran nepředložení pracovní smlouvy či jiného dokumentu oznamovatelů/zaměstnanců MHMP, jejich jednání v anglickém jazyce při přepravě, otázku vyúčtování poskytnutých finančních

prostředků apod.. K tomu soud opětovně odkazuje na shora zmíněnou judikaturu správních soudů o postavení externích pracovníků správního orgánu při výkonu kontrol taxislužby, podle které je pro zjištění naplnění skutkové podstaty § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách irelevantní, zda je součástí spisového materiálu pracovní smlouva či jiný dokument, dokládající vztah takového externího pracovníka ke správnímu orgánu, či jakým způsobem byly vyúčtovány finanční prostředky poskytnuté správním orgánem těmto osobám k uskutečnění kontrolní jízdy.

Soud rovněž neshledal rozpor se zákonem, pokud tyto osoby používaly při přepravě cizí jazyk a nehovořily česky. Je tomu tak proto, že v době přepravy nejednaly jako pracovníci správního orgánu, ale cestující. Nadto je ze zjištěného skutkového stavu zřejmé, že i když žalobce tvrdí, že anglickému jazyku nerozumí, byl schopen se s těmito cestujícími dohodnout na tom, jakou částku za uskutečnění přepravy požaduje a jaká částka mu také v rozporu s cenovými předpisy byla za přepravu vyplacena.

Nedůvodné je také tvrzení žalobce o vadách výroku prvostupňového rozhodnutí MHMP. Podle stanoviska soudu výrok zcela odpovídá požadavkům ust. § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého *„Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“*

V projednávané věci je z výrokové části rozhodnutí MHMP zřejmé, že obsahuje vytýkaná ustanovení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno (§§ 5 odst. 1, 16 odst. 1 písm. b), 17 odst. 6 zákona o cenách, 79 odst. 5 správního řádu, v návaznosti na nařízení HMP), označení účastníků (žalobce) v části „A, i „B“ výroku včetně jeho identifikace datem narození a místem trvalého pobytu, skutek je popsán úplně, přesně a nezaměnitelným způsobem tak, že je z něj zřejmé, čeho se žalobce dopustil a zač je postihován, je zde uvedena lhůta k plnění a místo pro zaplacení pokuty a nákladů řízení. Správní řád přitom správnímu orgánu neukládá povinnost uvést do výroku další údaje (o cestujících, zda jsou zaměstnanci MHMP, o existenci stvrzenky), jak žalobce požadoval. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v souladu se zákonem, jakož i ustálenou judikaturou správních soudů, soud proto námitku nepovažuje za opodstatněnou.

Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů vyšly z řádně a dostatečně zjištěného skutkového stavu, který zhodnotily a učinily závěry souladné se zákonem. Soud proto žalobní námitky brojící proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, nezákonným závěrům správních orgánů a vadám výroku rozhodnutí MHMP odmítl.

Žalobci nelze přisvědčit ani v jeho tvrzení, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s výší uložené pokuty, kterou žalobce považoval za nepřiměřenou, přísnou, likvidační, tvrzení, že se nezabývaly jeho osobními a majetkovými poměry, nepřihlédly k tomu, že vykonává taxislužbu od r. 1992 a dosud se žádného pochybení v oblasti cenových předpisů na poli taxislužby nedopustil.

Soud k tomu z odůvodněním rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a žalobou napadeného rozhodnutí, které tvoří jeden celek, zjistil, že oba správní orgány přihlédly

k možnému zákonnému rozpětí až 1.000.000,- Kč podle ust. § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách), vyšly z ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách, kdy uvážily závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl spáchán, zohlednily výši nepřiměřeného majetkového prospěchu/částku, o kterou byla maximální cena překročena, společenskou nebezpečnost správního deliktu, judikaturu správních soudů, nepřehlédly, že výše pokuty má být citelným zásahem do hospodaření žalobce, ale nemělo by se jednat o částku, která by mu mohla znemožnit podnikání či ovlivnit zásadně jeho majetkové poměry, když uvedené naplňuje možnost delikventa zaplatit uloženou pokutu ve splátkách, a dospěly tak k závěru, že i v případě akceptování žalobcem dokládáných majetkových poměrů, nelze v jeho případě považovat uloženou pokutu ve výši 65.000,-Kč z možného 1.000.000,- Kč za nepřiměřenou či přímo likvidační.

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány dostaly své zákonné povinnosti zabývat se skutečnostmi, které mohou mít vliv na stanovení výše pokuty a byť to není v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňových výslovně uvedeno, je zřejmé, že přihlédly, jak ke skutečnosti, že se žalobce dopustil vytýkaného správního deliktu v oblasti zákona o cenách poprvé, tak k jeho majetkovým poměrům, které v průběhu správního řízení doložil. Jejich závěry jsou logické a v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů v oblasti správního trestání.

V námitkách proti výši pokuty však žalobce poukázal rovněž na správní praxi žalovaného, který podle něj postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť porušil povinnost rozhodovat ve skutkově shodných nebo podobných případech tak, aby mezi nimi nevznikaly nedůvodné rozdíly a žádal, aby soud uloženou výši pokuty snížil. Soud k tomu při ústním jednání provedl důkaz daňovým přiznáním žalobce k DPFO za rok 2013 včetně přílohy a rozhodnutím žalovaného ze dne 12.12.2012, č.j. MF-114224/2012/16-1831. Z provedených důkazů vyplynuly majetkové poměry žalobce za zdaňovací období roku 2013 a rovněž skutečnost, že žalovaný v obdobné věci, tj. za porušení § 16 odst. 1) písm. b) zákona o cenách uložil jinému pachateli částku 18.400,- Kč, když vyhověl jeho námitce a snížil pokutu ve výši 50.000,- Kč uloženou správním orgánem 1. stupně. Pokutu ve výši 50.000,-Kč totiž žalovaný považoval za přiměřenou až v případě opakovaného porušování cenových předpisů. Proto dospěl k závěru, že je na místě, aby stejně jako v obdobných případech uložil pokutu ve výši stonásobku neoprávněně získaného majetkového prospěchu, který byl v tomto případě vyčíslen na částku 184,- Kč.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný v obdobných případech, tj. za situace, kdy se pachatel dopustil porušení ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách poprvé, obvykle ukládá pokutu ve výši stonásobku neoprávněně získaného majetkového prospěchu. Žalovaný tak při rozhodování o výši pokuty u žalobce dostatečně nepřihlédl ke své rozhodovací praxi a postupoval proto v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. S ohledem na tuto skutečnost soud vešel na žalobní námitku, která poukazuje na nesoulad žalobu napadeného rozhodnutí s daným ustanovením správního řádu, neboť jestliže žalovaný v jiném rozhodnutí, v němž byl delikvent za obdobných skutkových okolností sankcionován za porušení stejného právního ustanovení, považoval za rozhodné, že se pachatel dopustil porušení cenového přepisu poprvé a proto mu jako „v obdobných případech“ stanovil pokutu ve výši stonásobku neoprávněně získaného majetkového prospěchu, pak měl stejně postupovat i u žalobce anebo odůvodnit, v čem se případ žalobce liší.

Vzhledem k tomu, že zástupce žalovaného ani přes výslovný dotaz soudu u ústního jednání svůj postup jinými rozhodnutími v obdobných věcech nevyvrátil, soud přistoupil

k moderaci výše pokuty a stanovil ji na stonásobek žalobcem neoprávněně získaného majetkového prospěchu, tedy na částku 38.000,- Kč (100x380,-Kč). Pokuta v této výši není dle názoru soudu pro žalobce likvidační, bude plnit jak funkci represivní, tak funkci preventivní a výchovnou, a bude pro žalobce dostatečným ponaučením, aby se v budoucnu podobných jednání vyvaroval. Pokud majetkové poměry žalobci neumožňují zaplatit ji najednou, může požádat správní orgán o povolení splátkové kalendáře, jak ostatně oba správní orgány akcentovaly v odůvodnění její výše, a soud jejich stanovisku plně přisvědčuje.

V posledním žalobním bodě žalobce nesouhlasil s povinností uhradit náklady správního řízení a tvrdil, že tato povinnost nebyla správními orgány dostatečně odůvodněna, když pouze odkázaly na zákonné ustanovení. Soud tuto žalobní námitku odmítá, neboť je z předně uvedeného zřejmé, že žalobce svým jednáním správní řízení vyvolal a povinnost uhradit náklady správního řízení mu proto byla správním orgánem uložena v souladu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu, dle kterého správní orgán uloží účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, povinnost paušální částkou nahradit náklady řízení, která podle § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., činí částku 1.000,- Kč. Jak již bylo uvedeno shora považuje soud výrok rozhodnutí MHMP za souladný se zákonem, nadto v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl znění ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., a soud v kontextu se všemi věcnými důvody pro uložení sankce považuje takové odůvodnění za plně dostačující k tomu, aby bylo žalobci zřejmé, z jakých důvodů má t náklady správního řízení zaplatit.

Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. S ohledem na zjištěný rozpor v rozhodovací praxi žalovaného v obdobných věcech však podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. snížil uložený trest v mezích zákonem dovolených, neboť skutkový stav, z něhož vyšly správní orgány, mu takové snížení umožňoval a soud si jej pro rozhodování o moderaci trestu i vlastním dokazováním v nikoli zásadním směru doplnil (důkaz daňovým přiznáním za rok 2013 s přílohou a důkaz rozhodnutím MF ze dne 12.12.2012).

Soud pro úplnost uvádí, že na jeho závěrech nemohlo ničeho změnit k provedení důkazu protokolem o kontrole ze dne 16.5.2014 č. 20140516/2, z jehož obsahu vyplynulo, že žalobce byl MHMP dne 16.5.2014 v 10.30 kontrolován v Praze 8, v Sokolovské ulici a nebyly zjištěny závady. Uvedené nemohlo nijak vyvrátit zjištění, vyplývající z podkladů správního řízení a popřít, že žalobce za uskutečněnou jízdu v projednávané věci požadoval po cestujících částku, která překročila maximální ceny stanovené nařízením HMP.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce nebyl ve svém návrhu na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl v tomto rozsahu úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, proto mu je soud ani nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková